

ΕΤΟΣ 57ον

21 Ιουλίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (2925)

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Ἡ συνύπαρξη τοῦ ἀγαθοῦ ἀλλὰ καί τοῦ κακοῦ στόν κόσμο αὐτό συνιστᾶ μιά μεγάλη παραδοχή. Παντοῦ οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις χαρακτηρίζονται ἀλλοτε καλές καί ἀλλοτε κακές. Ἀνάλογα μέ τά ἥθη, τήν ἔννοια τοῦ δικαίου, τόν πολιτισμό καί τή συμπεριφορά διαμορφώνεται ἡ ἔννοια τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ.

Ὁ ἔπαινος τοῦ ἀγαθοῦ

Πέρα ὅμως ἀπό τίς διαφοροποιήσεις, τό ἀγαθό πάντοτε ἐγκωμιάζεται ὅταν ἐφαρμόζεται, λήει ὁ ἀπ. Παῦλος, καί ἐπαινεῖται, ὄχι μόνο ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἀπό τόν Θεό. Οἱ συνέπειές του εἶναι εὐεργετικές καί προσδίδουν δόξα πνευματική καί τιμή. Παράλληλα, προξενοῦν μόνιμη εἰρήνη καί ψυχική ἀγαθότητα, ἰδιαίτερα ὅταν τό ἀγαθό εἶναι ἡ ἐφαρμογή τοῦ θείου θελήματος (Ρωμ. 2,10).

Ἀντίθετα, ὅσοι «κατεργάζονται τό κακόν», δηλ. ἀμαρτάνουν συνειδητά, τότε οἱ ἴδιες οἱ πράξεις τους θά τοὺς ἀποφέρουν θλίψη καί στενοχώρια κάτω ἀπό τό βάρος τῆς συνειδήσεως καί τήν ἔλλειψη τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός εἶναι φύσει ἀγαθός καί ἐμπνέει τό ἀγαθό σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρίς νά κάνει προσωπικές διακρίσεις (Ρωμ. 2,10). Οἱ Ἰουδαῖοι πού εἶχαν τό νόμο τοῦ Μωυσῆ, οἱ Ἕλληνες πού εἶχαν τή φιλοσοφία ὡς δεῖκτες τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ καί ὅσοι ἀκοῦνε τή φωνή τῆς συνειδήσεως ἔχουν κοινό δικαίωμα καί κοινή ὑποχρέωση ἔναντι τοῦ ἀγαθοῦ.

Ὁ γραπτός νόμος ὡς φάρος διάκρισης τοῦ ἀγαθοῦ ἀπό τό κακό

Γεννίεται ὅμως τό ἐρώτημα: Ποιός κανόνας καί ποιός νόμος εἶναι ἰκανός νά ὀρίσει μέ σαφήνεια τή διάκριση τοῦ ἀγαθοῦ ἀπό τό κακό; Γιατί πάντα ὑπῆρχε, καί ὑπάρχει ἀκόμη, σύγχυση στό τί πράγματι εἶναι ἀγαθό ἢ κακό.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. β' 10-16)

Ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις

Ἀδελφοί, δόξα καί τιμὴ καί εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρώτῳ καὶ Ἑλληνι· οὐ γὰρ ἐστὶ προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ. Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἤμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται. Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου κριθήσονται. Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγοροῦντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων - ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη δόθηκε ὁ νόμος τοῦ Μωυσῆ, ὥστε οἱ Ἰουδαῖοι νὰ γνωρίζουν ὅτι ἀγαθὸ εἶναι ὃ,τι συμφωνεῖ μὲ τὸ νόμο. Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ πού δόθηκαν στὸν Μωυσῆ, ἐπάνω στό ὄρος Σινᾶ, ἦταν ὁ φάρος τῆς διακρίσεως τοῦ καλοῦ ἀπὸ τὸ κακό. Ὅσοι ῥητορικοῦ ἔπρατταν τὸ κακό, εἶχαν τὸ νόμο νὰ τοὺς ἐλέγξει (Ρωμ. 2,12). Κι ὅσοι σέβονταν τὸ νόμο καὶ ἔπρατταν τὸ ἀγαθὸ εἶχαν τὸν ἔπαινο τοῦ νόμου, πού ἦταν ἡ δικαίωσή τους ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Οἱ δίκαιοι τῆς Π.Δ., ὅπως ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἰώβ, οἱ προφῆτες, οἱ τρεῖς παῖδες, οἱ Μακκαβαῖοι καὶ ἄλλοι, τιμήθηκαν καὶ δοξάσθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ ἄκουσαν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Ἀντιθέτως, ὅσοι παρέβησαν τὸ νόμο, τιμωρήθηκαν ἀπὸ τίς πράξεις τους.

Ὁ νόμος τῆς συνειδήσεως ὡς ἡ φυσικὴ διάκριση τοῦ ἀγαθοῦ

Στοὺς ἄλλοιους Ἰσραελῆς, στοὺς εἰδωλοπλάτρες, ὑπῆρχε μέσα τους ὁ νόμος τῆς συνειδήσεώς τους, πού κατεῖχε τὴ θέση τοῦ ἄγραφου νόμου γιὰ νὰ διακρίνεται τὸ ἀγαθὸ ἀπὸ τὸ κακό. Καὶ ἐνεργεῖ ὡς κριτήριο γιὰ τίς πράξεις τους (Ρωμ. 2,12) ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως μὲ λογισμοὺς καὶ σκέψεις πού κατηγοροῦσαν ἢ ἐπιβεβαίωναν αὐτές (στ. 15).

Παράδειγμα τὰ λόγια τῶν ἀδελφῶν τοῦ δίκαιου Ἰωσήφ μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ πού ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε βάλει: «Ναί, ἁμαρτήσαμε ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ μας, ὅτι ἀγνοήσαμε τὴ θλίψη του ὅταν μᾶς ἰκέτευε (νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν μόνο στὴν ἔρημο). Γι' αὐτὸ καὶ ἦλθε πάνω μας αὐτὴ ἡ θλίψη» (Γεν. 42,21).

Ἡ χάρις τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀποκάλυψη τῆς θείας ἀγάπης

Ὅλοι οἱ δεῖκτες τῆς διακρίσεως τοῦ ἀγαθοῦ ἀπὸ τὸ κακό βρῆκαν τὴν ὁλοκλήρωσή τους μέσα στό ἀπλετο φῶς τῆς διακρίσεως τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στό

Μετάφραση τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, δόξα καί τιμὴ καί εἰρήνη διὰ τὸν καθένα πού κάνει τὸ καλόν, διὰ τὸν Ἰουδαῖον πρῶτα καί ἐπίσης διὰ τὸν Ἕλληνα, διότι ὁ Θεὸς δέν μεροληπτεῖ. Ὅσοι ἀμάρτησαν χωρὶς τὸν νόμον, χωρὶς τὸν νόμον καί θά ἀπολεσθοῦν, καί ὅσοι ἀμάρτησαν ἐνῶ ἦσαν ὑπὸ τὸν νόμον θά κριθοῦν μέ τὸν νόμον. Διότι δέν θά δικαιωθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι πού ἀκούουν τὸν νόμον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι πού ἐφαρμόζουν τὸν νόμον θά κηρυχθοῦν δίκαιοι. Ὅταν ἐθνικοὶ πού δέν ἔχουν τὸν νόμον, ἐφαρμόζουν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐκ φύσεως, τότε, ἂν καί δέν ἔχουν νόμον, ἔχουν τὸν ἑαυτὸν τους διὰ νόμον, διότι ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἔργον πού ζῆτε ὁ νόμος εἶναι γραμμένον στὶς καρδιές τους, συγχρόνως δέ μαρτυρεῖ καί ἡ συνειδησίς των, καί αἱ σκέψεις των μεταξύ των κατηγοροῦν ἢ καί ἀπολογοῦνται, ὅπως θά φανῆ τὴν ἡμέραν, ὅταν, σύμφωνα μέ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ὁ Θεὸς θά κρίνῃ τὰ κρυφὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐκατόνταρχος, καί μετέπειτα ἅγιος Λογγίνος, εἶδε τὰ γενόμενα στὸν Γολγοθᾶ καί εἶπε: «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος» (Ματθ. 27,54). Εἶδε τὸ ἀγαθὸ στό πρόσωπο τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὄρισε τὸ ἀγαθὸ ὡς ἐξῆς: «Οὐδεὶς ἀγαθός εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός» εἶπε στό νέο πού τὸν ρώτησε πῶς θά κληρονομήσει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μάρκ. 10,18· Λουκ. 18,19). Ἀκόμη, καί τὸ Εὐαγγέλιό Του εἶναι καρπὸς τῆς ἀγαθότητάς Του, ἀφοῦ δέν εἶναι κανόνες συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ἀνοιγμα τῆς θείας ἀγάπης πρὸς ὅλους μας, πρὸς ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Παλαιότερα δόθηκε ὁ Νόμος γιὰ τὴ σκληροκαρδία τῶν Ἰουδαίων, πού μαζὶ μέ τὴ φωνή τῆς φυσικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελέσαν ἰσχνὰ προοίμια τῆς ἀπέραντης ἀγάπης Του, ἡ ὁποία φανερώθηκε μέ πληρότητα κατὰ τὴν ἐνανθρώπησή Του, τὴ σταύρωσή Του καί τὴν Ἀνάστασή Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, θέλουμε καί διψᾶμε γιὰ τὸ ἀγαθὸ; Αὐτὸ εἶναι μέσα στὴν Ἐκκλησία Του, ὡς πίστη, ὡς χάρη, ὡς θαῦμα, ὡς ἀγιασμός, ὡς θεϊκὴ καί ἄπειρη ἀγάπη. Εἶναι τὸ ἀγαθὸ τῆς αἰωνίου ζωῆς καί ἀφθαρσίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

21 Ἰουνίου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Τερεντίου ἐπ. Ἰκονίου (α΄ αἰ.), Ἰουλιανοῦ μάρτ., Νικήτα ἱερομ. τοῦ Νισουρίου († 1732).

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστ.: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εὐαγγ.: Ματθ. δ΄ 18-23.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Ἰουνίου, Γ΄ Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ε΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. στ΄ 22-23.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Εισαγωγή στην άσκητική παράδοση της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα

Τόμ. Α΄ καὶ Β΄, Σχῆμα 14x21, σελ. 656 ἕκαστος

Με εὐλπιτο τρόπο ὁ συγγραφέας ἀντιδιαστέλλει στή θεολογική σκέψη τῆς Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο Χριστοῦ μέ δικανικούς ὄρους, τήν εὐρύτερη πατερική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπου μέ τή δικανική ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ὄροι Λυτρωτής καί Σωτήρας ταυτίζονται· καί τό ρῆμα «σώζω» σημαίνει καί «θεραπεύω». Γι' αὐτό οἱ Πατέρες ἀπό τόν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στόν Χριστό τό προσωνύμιο ἱατρός «τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων», θεραπεύων σέ κάθε βαπτιζόμενο τήν ἀσθενόουσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτή τήν πολυσέλιδη ἐκδοση, σέ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τό γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός, γιά νά οἰκειοποιηθεῖ τή θεία χάρη, ὀφείλει προηγουμένως νά ἀσκηθεῖ διάγοντας αὐθεντική πνευματική ζωή. Ἡ ἐκκλησιαστική ἄσκηση εἶναι τό μέσο θεραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καί ἐπιστροφῆς στήν προπρωτική μακαριότητα.

Ὁ συγγραφέας ἀναλύει ἐκτενῶς τήν ὀρθόδοξη θεώρηση τῆς ἄσκησης ὡς διαδικασίας θεραπείας τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί ἀποκαταστάσεως τῆς στήν προπρωτική κατάσταση, στηριζόμενος πάντοτε στήν ἁγιοπατερική παράδοση. Στόν Β΄ τόμο πραγματεύεται διεξοδικά ἕξι ἐπιμέρους ἐνότητες: τήν ὑγιή προπρωτική κατάσταση τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τήν παθογένεση καί σημειολογία τῶν πνευματικῶν νοσημάτων, τόν θεραπευτικό ρόλο τῶν ἐκκλησιαστικῶν μυστηρίων, τήν πρακτική θεραπευτική τῶν παθῶν, τήν κατανίκηση αὐτῶν καί, τέλος, τοῦς καρπούς τῆς ἀνακτηθείσας ὑγείας τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Παρακολουθήστε στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν ἐκπομπή «Λαογραφικές σελίδες». Ἀπό τό Κέντρο Ἑρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Μέ τή Διευθύντρια κ. Αἰκατερίνη Καμηλάκη. Κάθε Τρίτη στίς 17.10.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm